

Fővárosi Ítéltábla

A határozat száma: 17.Pf.20.441/2023/5.

A felperes:

felperes (felperes címe)

A felperes képviselője:

Dr. Bárándy Zsuzsanna Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe1 ügyintéző: dr. Bárándy Zsuzsanna ügyvéd)

Az alperes:

alperes (alperes címe.) I. rendű

Az alperes képviselője:

dr. Kiss D. Csaba ügyvéd (ügyvéd címe2)

A per tárgya:

háztársári közös vagyon megosztása

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

71.P.22.107/2022/26.

A fellebbezést benyújtó fél:

I. rendű alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti.

A fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az I. rendű alperes fizetési kötelezettségét 3.000.000 (hárommillió) forintra leszállítja.

Az I. rendű alperest mentesíti az elsőfokú perköltség megfizetésének kötelezettsége alól, és a felperest kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 3.630.480 (hárommillió-hatszázharmincezer-négyszáznyolcvan) forint elsőfokú perköltséget. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 773.000 (hétszázhetvenháromezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes a 21. számú beadványa szerinti megváltoztatott keresetében házastársi közös vagyon megosztása jogcímén 55.473.950 forint megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest.

[2] A keresetét a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (Csjt.) 31. §-ára, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 4:57. § (1) bekezdésére, 4:60. § (2) bekezdésére, 5:84. § (1) és (3) bekezdésére alapította.

[3] A keresete ténybeli alapjául előadta, hogy az életközösség megszűnésekor megvolt vagyontárgyak közül a vagyonmérleg 5. tétele alatti rendszámú forgalmi rendszámú Audi A6 típusú személygépjármű 5.000.000 forint, a 6. tételszámú, a cég1 Zrt.-nél lévő bankrészvények 6.000.000 forint, a 7/a. tétel alatti 26.000.000 forint készpénz és a 8. tétel alatti, 1.000.000 forint értékű ékszerek, összesen 38.000.000 forint értékben az I. rendű alperes birtokában maradtak, ezért az értékük fele részeként 19.000.000 forint megfizetésére köteles. A cég5 Ltd. (a továbbiakban: hitelező) felé az életközösség megszűnésekor fennállt közös tartozás (az „angol kölcsön”) kiegyenlítésére 57.987.000 forintot teljesített, így az I. rendű alperes 28.993.500 forintot köteles megfizetni a részére. Az I. rendű alperes továbbá a közös vagyonból kivett és saját használatra elkülönített 14.960.900 forintot, amelyek a felével, 7.480.450 forinttal köteles elszámolni felé.

A korábbi kereseti kérelmében még megosztani kért két ingatlan (1. és 2. tételszám alatti) megosztására irányuló igényét azért nem érvényesítette, mert az életközösség megszűnését követően az 1. tételszám alatti ingatlan I. rendű alperes tulajdonaként nyilvántartott tulajdonjogát végrehajtás útján megszerezte, míg a 2. tételszám alatti ingatlan ugyancsak az I. rendű alperes tulajdonaként nyilvántartott tulajdoni hányadának tulajdonjogát árverés útján harmadik személy szerezte meg.

[4] Az I. rendű alperes a módosított ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. A közös vagyon megosztását nem ellenezte, ha az megfelel a volt valós vagyoni helyzetnek és a hatályos jogszabályoknak.

[5] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével az 5. tételszámú gépjármű értékesítéséből származó 2.400.000 forintot és a 6. tételszámú részvények értékesítéséből származó 3.600.000 forintot az I. rendű alperes tulajdonába adta.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 31.987.000 forintot, továbbá 611.554 forint perköltséget.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[6] A döntését a Csjt. 27. § (1) bekezdésére, 28. § (1) bekezdésére és 30. § (1)-(2) bekezdésére alapította.

[7] A határozatát a fellebbezett körben azzal indokolta, hogy a megismételt eljárásban a felperes módosított keresetere előterjesztett I. rendű alperesi „részletes ellenkérelem” vagyonmérleget, illetve a közös vagyon megosztása iránti határozott kérelmet nem tartalmazott. A hiányos ellenkérelem miatt felhívta az I. rendű alperest, hogy nyilatkozzon: milyen módon kéri a közös vagyon megosztását. Erre a felhívásra az I. rendű alperes pontos kérelmet nem adott elő, csak a felperes elszámolási kötelezettsége teljesítésének a szükségességére hivatkozott. Ezért az I. rendű alperes ismételt felhívását mellőzte, és a közös vagyon megosztásánál a felperesi kérelmet vette irányadónak.

[8] Hangsúlyozta, hogy az 1. tételszámú, település1 II., helyrajzi szám2 helyrajzi számú, felperes címe szám alatti, és a 2. tételszámú, település1 XII., helyrajzi szám3 helyrajzi számú, ingatlan címe2 számú ingatlan megosztására a felek nem terjesztettek elő igényt, ezért a két ingatlan a megosztandó vagyoni körből kimaradt. A 4. tétel alatti, település1 helyrajzi szám5 helyrajzi számú, szántó művelési ágú ingatlan (az ún. Petneházi rét) 314/59340-314/59340 tulajdoni hányada a volt házastársak tulajdona. A felperes a tulajdoni hányadok változatlanul hagyását kérte, azok értékét 3.000.000-3.000.000 forinton a vagyonmérlegbe beállította. Az I. rendű alperes az általa állított magasabb, összesen 24.000.000 forint értéket nem bizonyította. Az 5. tételszámú gépjármű 5.000.000 forint forgalmi értékének bizonyítására a felperes szakértő kirendelését nem indítványozta, ezért a vagyontárgy az I. rendű alperes által megjelölt 2.400.000 forint értéken került a vagyonmérlegbe. A 6. tétel alatti részvényekre tett felperesi állítással szemben az I. rendű alperes az előadása szerint azokat 3.600.000 forintért értékesítette.

[9] A határozata indokolása szerint a házaspár közös tartozása volt a 2009. szeptember 4-én kelt, a felperes mint adós és a hitelező által kötött kölcsönszerződésből eredő tartozás. Az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy a hitelező tudta, vagy a körülményekből tudnia kellett, hogy az I. rendű alperes az ügyletkez nem járult hozzá, és így a kölcsön kizárólag a felperes által felvett kölcsönnek minősül. Az I. rendű alperes által csatolt iratok alapján nem állapítható meg, hogy a hitelező a kölcsön nyújtására nem rendelkezett megfelelő vagyonnal. Az a tény, hogy a hitelező 2009. július 24-én 1 angol font tőkével alakult, nem zárja ki önmagában, hogy később 200.000 angol fontot a felperesnek kölcsönadjon. Mellőzte az angol cégnyilvántartás megkeresésére irányuló bizonyítási indítvány teljesítését, mert az I. rendű alperes felhívás ellenére sem jelölte meg, hogy milyen, a perben releváns tény bizonyítására és pontosan mely szervezet megkeresését kéri. A kölcsönszerződés írásszakértői vizsgálata iránti indítványt sem teljesítette, mert az I. rendű alperes nem jelölte meg, hogy az mely tényállítás bizonyítására szükséges. A felperes ugyan kölcsönszerződést nem csatolt, de

az állításait tanúl tanúvallomása megerősítette; a teljesítést pedig befizetési igazolásokkal és a fizetési meghagyással bizonyította.

[10] Az elszámolása szerint a házastársak összes közös vagyona a 4., 5. és 6. tétel értéke összegeként 12.000.000 forint, az egy főre eső jutó 6.000.000 forint. Az I. rendű alperes 9.000.000 forint, a felperes 3.000.000 forint vagyoni értékhez jut, így az I. rendű alperes 3.000.000 forint értékkiegyenlítés és a közös adósság rá eső részeként 28.987.000 forint, összesen 31.987.000 forint megfizetésére köteles.

[11] Az elsőfokú ítélettel szemben az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben

– elsődlegesen annak megváltoztatását, és

- a már a felek tulajdonában lévő vagyonelemek (ismételt) tulajdonba adásának mint feleslegesnek a mellőzését,

- a felperesnek értékkiegyenlítés jogcímén az bank2 Zrt.-nél közösen vezetett számláról a saját számlájára átutalt 64.296.796 forint I. rendű alperes jutójának megfelelő 32.148.398 forint,

- a 2. tételszámú ingatlan helyébe lépő értéken fennálló jutó értékeként 180.250.000 forint, az 1. tételszámú ingatlan helyébe lépő értéken fennálló jutó értékeként 50.000.000 forint, összesen 230.250.000 forint megfizetésére kötelezését,

- az I. rendű alperes 31.987.000 forint megfizetésére kötelezésének és

- 611.554 forint perköltségben történt marasztalásának mellőzését,

– másodlagosan – a bizonyítási eljárás szabálytalanságai miatt – az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

[12] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az angol cégnyilvántartás megkeresése és a kölcsönszerződés írásszakértői vizsgálata iránti bizonyítási indítványait nem teljesítette, és az okirati bizonyítékokkal ellentétben egyetlen tanú állítására alapozta az „angol kölcsön” meglétét. Álláspontja szerint a perben bizonyította, hogy az „angol kölcsön” nem létezett, ezért nincs mit a felperesnek különbözetként megfizetnie. A felperes az állításait nem bizonyította, az eredeti kölcsönszerződést és a kölcsön visszafizetésének eredeti dokumentációját nem csatolta. Az iratokon a „kölcsönadó fél” több aláírása bélyegzővel készült, amelyet bárki tud készíttetni. A kérdéses időszakban a hitelező ún. alvó cég volt, a teljes vagyona 1 angol font volt, amely megkérdőjelezi, hogy 1 hónap és 11 nap múlva 200.000 angol fontot a felperesnek kölcsönadott.

[13] Kifogásolta, hogy a törvényszék nem osztotta meg a 64.296.796 forint készpénzt, amely a közös bankszámláról a felperes számlájára átutalt pénznek az 1. tételszámú ingatlan megvétele után megmaradt összege, és amelyet az I. rendű alperes a perben a saját vagyonmérlegében feltüntetett.

[14] Nézete szerint a perben bizonyította, hogy a 2. tételszámú ingatlanban a különvagyoni ráfordításai révén 64375/100000 arányban tulajdonjogot szerzett. Az 1. és 2. tételszámú ingatlanok megosztása pedig úgy jogszerű, ha az életközösség megszakadása időpontjában meglévő vagyonelemként részei a vagyonmérlegnek, és az 1. tételszámú ingatlan helyébe lépett érték 100.000.000 forint, amelyből a jutója 50.000.000 forint, a 2. tételszámú ingatlan helyébe lépett érték 280.000.000 forint, amelyből a jutója 180.250.000 forint.

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében – tartalma szerint – az elsőfokú ítélet helybenhagyását annak helyes indokai alapján kérte.

[16] A fellebbezés részben alapos.

[17] A jogorvoslati kérelem az elsőfokú ítélet keresetet részben elutasító rendelkezését nem támadta, ezért az elsőfokú bíróság ítélete ebben a részében a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.

[18] A másodlagos fellebbezési kérelem tükrében az ítéltábla vizsgálta, hogy a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű vagy teljes megismétlése, illetőleg kiegészítése érdekében szükséges-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítása [Pp. 252. § (3) bekezdése]. Egyetértett azonban a törvényszékkal abban, hogy az I. rendű alperes vitatott bizonyítási indítványainak nem lehetett helyt adni, mert az angol cégnyilvántartás megkeresése, és a kölcsönszerződés írásszakértői vizsgálata iránti indítványát is hiányosan terjesztette elő. A 19. számú végzésben írt felhívás ellenére sem jelölte meg, hogy a szakértői bizonyítást mely, a jogvita elbírálásánál jelentős tény bizonyítására indítványozza. Arról sem nyilatkozott, hogy az angol cégnyilvántartás (általa 71.P.24.117/2015/50. és 99. sorszámon) csatolt adatai mellett mely releváns tény bizonyítására és mely szervezet megkeresését kéri. A Pp. 192. § (1) bekezdése alapján irat beszerzése iránt a bíróság egyébként is csak belföldi bíróságot, más hatóságot, közjegyzőt vagy egyéb szervezetet kereshet meg. Külföldi bizonyításfelvételre az Európai Unió tagországait leszámítva csak két- vagy többoldalú jogsegélyegyezmény alapján, annak keretei között van eljárásjogi lehetőség. Mindezt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a Pp. 253. § (3) bekezdése megfelelő alkalmazásával a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között – érdemben bírálta felül.

[19] A törvényszék a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítást a felek nyilatkozatai indokolta körben lefolytatta, és a tényállást nagyjából a beszerzett bizonyítékok okszerű és helyes mérlegelésével állapította meg. A másodfokú bíróság azonban – a későbbiekben kifejtettek alapján – mellőzi az elsőfokú ítélet tényállásából (indokolás [47] és [52] bekezdése) azon megállapításokat, hogy a hitelezővel kötött kölcsönszerződésből eredő tartozás a házaspár közös tartozása volt, és az I. rendű alperes a felperes felé az abból rá eső 28.987.000 forintot köteles megfizetni.

[20] Az I. rendű alperes a fellebbezésében tévesen sérelmezte az 5. és a 6. tételszámú vagyontárgyak ismételt, felesleges tulajdonba adását. A két vagyonelem az életközösség megszűnése óta az I. rendű alperes birtokában van, de azok a Csjt. 27. § (1) bekezdése alapján a volt házastársak osztatlan közös vagyonába tartoznak mindaddig, amíg e vagyonelemekre

nézve a közös vagyont szerződéssel meg nem osztják [Csjt. 27. § (3) bekezdése], vagy ennek hiányában arról a bíróság ítélettel nem rendelkezik [Csjt. 31. § (2)-(3) bekezdése]. A bíróság azzal osztja meg a házastársi közös vagyont, hogy az egyes vagyontárgyakat az egyik vagy a másik házastárs kizárólagos tulajdonába adja. Az elsőfokú bíróság pedig az ítéletében ennek megfelelően rendelkezett.

[21] A házastársi közös vagyon megosztása iránti keresettel szemben az alapeljárásban előterjesztett ellenkérelmében az I. rendű alperes nem csak a kereset elutasítását kérte, hanem felállította a szerinte helyes vagyonmérleget, előadta a megosztandó közös vagyon tárgyaira, azok értékére és birtokállapotára nézve a tényállításait, és volt ellenkérelme a házastársi közös vagyon keresettől eltérő megosztására is.

[22] A peres felek az alapeljárásban a megosztandó közös vagyon tárgyaira szélesebb körben terjesztettek elő tényállításokat és ajánlottak fel bizonyítást, mint amely vagyonelemekre a kérelmeik kiterjedtek. Az ítéltábla ezért adott utasítást arra az elsőfokú bíróságnak, hogy a megismételt eljárásban igyekezzen megteremteni a tényállítások, illetve a kereseti kérelem és az ellenkérelem összhangját (17.Pf.20.293/2022/5. indokolás [28] és [31]). A megismételt eljárásban a törvényszék felhívását követően a felperes a keresetét megváltoztatta. Az I. rendű alperes erre ellenkérelmet terjesztett elő (17. sorszámon), amely kizárólag a kereset elutasítására irányult, de az I. rendű alperes egyúttal a védekezése alapjául szolgáló tényeket és a szerinte helyes vagyonmérleget is előadta (abban az 1. és 2. tételszámú ingatlant, valamint a 64.296.796 forint készpénzt is szerepeltette). Az elsőfokú bíróság ezért a 19. számú végzéssel határidő tűzésével, a jogkövetkezményekre figyelmeztetve felhívta az I. rendű alperest, hogy nyilatkozzon: az előadott tényekre tekintettel az ellenkérelme mire irányul, a házastársi közös vagyon keresettől eltérő megosztását kéri-e, és ha igen, milyen tartalommal. A felhívásra az alperes a 20. számú beadványában a vagyonközösség megszüntetését maga is kérte, a vagyonmegosztást a volt valós vagyoni helyzetnek és a hatályos jogszabályoknak megfelelően nem ellenezte. A közös vagyonnak a keresettől eltérő megosztása iránti határozott kérelmet azonban nem terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság pedig az eljárási szabályoknak megfelelően járt el, amikor az I. rendű alperes további előterjesztésének a bevárása nélkül határozott [Pp. 141. § (6) bekezdése].

[23] A törvényszéknek a döntését a kereseti kérelem, illetőleg az ellenkérelem korlátai között kellett meghoznia [Pp. 215. §]. Az I. rendű alperes ellenkérelme kizárólag a kereset elutasítására irányult, a közös vagyon keresettől eltérő megosztására nem volt kérelme, ezért ilyen eltérő döntést az elsőfokú bíróság nem hozhatott. Az elsőfokú eljárásban a Pp. 141. § (2) bekezdése szerinti felhívás ellenére elő nem terjesztett ellenkérelemmel érvényesíthető igények pedig a másodfokú eljárásban sem teljesíthetőek. Ezért az I. rendű alperesnek a 64.296.796 forint készpénz, valamint az 1. és 2. tételszámú ingatlanok megosztása iránti fellebbezési kérelmei nem bizonyulhattak alaposnak.

[24] Az elsőfokú ítélet indoklásától eltérően az „angol kölcsönből” eredő megtérítési igény elbírálásánál, a házastársak egymás közötti, ún. belső jogviszonyában a Csjt. 30. § (2) bekezdése szerinti vélelemnek és a vélelem megdöntésének nem volt jogi jelentősége. Ennek a forgalom biztonságát, a hitelezők érdekeinek a védelmét szolgáló rendelkezésnek ugyanis a hitelező és a házastársak közötti, ún. külső jogviszonyban van relevanciája, ha a hitelező az ügyletkötésben részt nem vett házastárssal szemben is fellép, és érvényesíti az igényét. Ha a házastárs a másik házastárs által kötött ügyletbe nem járult hozzá, a hozzájárulása nem vélelmezhető, vagy a vélelem megdőlt, akkor a tartozásért a

hitelező felé kizárólag az ügyletkötő házastárs felel mind a különvagyonával, mind a közös vagyonból reá eső résszel [Csjt. 30. § (4) bekezdése].

[25] A házastársak által közösen vagy valamelyik házastárs által egyedül kötött szerződésen alapuló kötelezettségvállalás nem a szerződés közös vagy külön ügylet jellegétől, hanem – a Csjt. 27. § (1) bekezdésére és 28. § (1) bekezdésére figyelemmel – attól függően minősül közös vagy különadósságnak, hogy az ügylet tárgyát képező szolgáltatás közös vagy különvagyonijellegű. Az egyik házastárs által egyedüli adósként felvett kölcsön akkor közös adósság, ha azt a vagyonközösséghez tartozó vagyontárgy megszerzéséhez vagy fenntartásához, illetve egyébként közös célokra használták fel.

[26] A megtérítési igényt érvényesítő felperesnek az „angol kölcsönről” a keresetlevélben az volt a tényállítása, hogy „2009. szeptember 4. napján kölcsönszerződést kötöttünk..., amelyet 2012. november 21. napján módosítottunk. A szerződésben adósként csak én lettem feltüntetve...” (keresetlevél 2. oldala). Ebből az következik, hogy volt okiratba foglalt kölcsönszerződés, amelyet a felperes írt alá, tehát ő volt a kölcsönszerződés alanya. További tényállításokat a felperes a keresetlevélben nem tett. Nem adta elő a szerződés tartalmát: a kölcsön összegét, a kikötött visszafizetési határidőt, és azt sem, hogy a hitelező a rendelkezésére bocsátotta-e a szerződés tárgyát, és ha igen mikor, milyen összegekben és pénznemben. A személyes meghallgatása során a tényállításait azzal egészítette ki, hogy a kölcsönt több részletben, évi 2-3% kamatra vették fel, az I. rendű alperessel Bécsbe mentek, és a pénzt készpénzben, euróban vagy angol fontban kapták meg, amelyet az I. rendű alperes váltott be forintra, és azt a napi életvitelükre fordították (71.P.24.117/2015/40. számú jegyzőkönyv 8. oldal).

[27] Az I. rendű alperes a hitelezővel létrejött bármilyen jogviszony létét, a kölcsönszerződés megkötését, a kölcsön összegének átvételét is vitatta és azzal védekezett, ha a felperes ilyen szerződést teljesített, az kizárólag az ő tartozása volt. A felperesnek állt ezért érdekében a kölcsönszerződés létrejöttének, tartalmának, a kölcsön rendelkezésre bocsátásának és annak a tényállításának a bizonyítása [Pp. 164. § (1) bekezdése], hogy a kölcsönösszeg a közös vagyonba befolyt és azt a házastársak az életközösség alatt felélték. Erről az elsőfokú bíróság a 71.P.24.117/2015/46. számú végzésében tájékoztatta [Pp. 3. § (3) bekezdése].

[28] A felperes a 2009. szeptember 4-én kelt kölcsönszerződést nem csatolta. A tényállításai bizonyítására egy Londonban, 2012. november 21-én kelt, egy kölcsönszerződés módosításáról szóló okiratot csatolt (71.P.24.117/2015/53. sorszámon), amely szerint az eredeti szerződés 13.500 angol font összegű kölcsön nyújtásáról és 136.500 angol font összegű hitelkeret évi 2% kamat melletti 2010. december 31-ig történt rendelkezésre tartásáról, és a hitelkeret terhére igénybe vett kölcsön 2011. december 31-i visszafizetéséről szóló megállapodást tartalmazott. Csatolt továbbá (a keresetlevélhez és 71.P.24.117/2015/53. sorszámon) egy 2013. március 19-én kibocsátott fizetési meghagyást, és a hitelezővel 2014. augusztus 29-én aláírt, a követelés megszűnéséről szóló megállapodást, illetve (a keresetlevélhez) két, 2013. február 1-jén és 2013. szeptember 16-án kelt ügyvédi felszólítást. Ezek az okiratok azonban a megkötött kölcsönszerződés tartalmát, a kölcsön összegét és a felperes rendelkezésére bocsátását nem igazolják, ezekre nézve adatokat nem tartalmaznak. A felperes ezeken felül (a keresetlevélhez) egy angol nyelvű, a hitelezőtől származó, 2012. augusztus 2-i keltezésű iratot csatolt fordítás nélkül, bár az eljárás nyelve a magyar [Pp. 6. § (1) bekezdése].

[29] A felperes indítványára kihallgatott tanú (71.P.24.117/2015/79. számú jegyzőkönyv 2.-3. oldal) arról tett tanúvallomást, hogy a felperest 2012-ben képviselte a hitelezővel szemben egy olyan szerződés módosítása során, amelyet 2009-ben kötöttek és 2012-ben járhatott le; eljárása során ellenőrizte a felmutatott szerződést, és az eredeti

példányon az I. rendű alperes volt a kölcsön felvevője. A tanúvallomás – az elsőfokú ítéletben írtakkal szemben – nem támasztotta alá a felperesi tényállításokat, mert a kölcsön adása és a szerződés lejáratát tekintetében is a felperes állításától eltérő tényeket igazolt, a kölcsönszerződés pontos tartalmáról pedig a tanúnak nem volt tudomása. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ezért azt sem volt megállapítható, hogy a 2012. évi szerződésmódosítás mely kölcsönszerződést módosította.

[30] A felperesi előadások és a bizonyítékok egybevetése [Pp. 206. § (1) bekezdése] alapján mindezért nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani a felperes által állított kölcsönszerződés létrejöttét és annak tartalmát. Ha létre is jött volna a nem ismert tartalmú kölcsönszerződés, akkor is a felperesnek kellett bizonyítania azon tényállítása valóságát, hogy a kölcsön a közös vagyona befolyt, és azt a felek a közös életvitel során felélték. Ezt az állítását azonban nem bizonyította, erre bizonyítást sem ajánlott fel. Mindezért, ha volt is kölcsönszerződés, azt nem lehet való tényként megállapítani, hogy a kölcsönösszeget a felperes felvette és az a közös vagyona befolyt. Ebből következően az nem közös adósság, hanem a felperes különadóssága volt. Ebből pedig az is következik, hogy e kölcsön visszafizetése alapján a felperes nem támaszthat megtérítési igényt a közös vagyonnal szemben. A törvényszék ezzel ellentétes megállapításait ezért az ítéltábla az elsőfokú ítélet tényállásából (indokolás [47] és [52] bekezdése) mellőzte, és az I. rendű alperes marasztalását (az elsőfokú ítélet [52] és [145] bekezdésében írtakra tekintettel) a 3.000.000 forint értékkiegyenlítés megfizetésére leszállította.

[31] A kereset így az 55.473.950 forint pertárgy értékéből 3.000.000 forint erejéig vezetett eredményre, amely a felperes javára 5,4% pernyertességet eredményezett. A felperest ezért az elsőfokú ítélet [152] bekezdésében meghatározott, 2.013.212 forint ügyvédi munkadíjból, 1.500.000 forint kereseti illetékből és a korábbi hatályon kívül helyező végzésben megállapított 500.000 forint másodfokú perköltségből álló, összesen 4.013.212 forint perköltségből a pernyertessége arányában 216.713 forint illeti. Az alperes pedig a 4.066.800 forint elsőfokú perköltségből a pernyertessége arányában (94,6%) 3.847.193 forintba jogosult. A két perköltségigény egymással szembeni elszámolásával a felperes $(3.847.193 - 216.713 =)$ 3.630.480 forint megtérítésére köteles [Pp. 81. § (1) bekezdése].

[32] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

[33] A jogorvoslati kérelem a 294.996.952 forint fellebbezésben vitatott értékéből 29.598.554 forint erejéig, 10% arányban vezetett eredményre. Ezért az I. rendű alperest a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (R.) 3. § (2) és (5)-(6) bekezdése alapján – a benyújtott fellebbezés elkészítésével és a tárgyaláson való megjelenéssel felmerült időráfordítást mérlegelve, általános forgalmi adóval növelten – 1.270.000 forintban megállapított ügyvédi munkadíj másodfokú pernyertességgel arányos részeként 127.000 forint, a felperest a szintén az R. 3. § (2) és (5)-(6) bekezdése alapján – a fellebbezési ellenkérelem elkészítésével és a tárgyaláson való megjelenéssel felmerült időráfordítást mérlegelve – megállapított 1.000.000 forint ügyvédi munkadíj arányos részeként 900.000 forint másodfokú perköltség illeti. A két perköltség elszámolásával az I. rendű alperes $(900.000 - 127.000 =)$ 773.000 forint másodfokú perköltséget köteles megtéríteni [Pp. 81. § (1) bekezdése].

[34] Az I. rendű alperes a korábbi fellebbezésére 2.500.000 forint fellebbezési illetéket lerótt, amelyet az ítéltábla a hatályon kívül helyező végzésben a másodfokú perköltség meghatározásánál figyelembe vett (17.Pf.20.293/2022/5. számú végzés [36] bekezdése). Ezért az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 51. § (1) bekezdése alapján további illetékfizetési kötelezettség nem terhelte. A szükségtelenül ismételt lerótt fellebbezési illetéket az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontja alapján az állami adóhatóságtól visszaigényelheti.

település1, 2024. január 11.

Dr. Gyuris Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kollár Zoltán s.k.
előadó bíró

Dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró